

Ponedjeljak, 15.08.2011.

VELIKA GOSPA. Blagdan kada se cijela katolička Hrvatska "digne na noge". Pa i onaj nekatolički dio. Tako sam se i ja "digao" ali doslovno, ujutro u pola 2, i krenuo na hodočasnički put, pješice nekih 40-tak kilometara u SVETIŠTE

MAJKE
BOŽJE
BISTRICKE,
U
MARIJI
BISTRICI.

I CIJELI TAJ MOJ PUT BIO JE PREPUN BOŽJE SLAVE. KAKO LI SE SAMO GOSPODIN LA
KO
PROSLAVI
U
MOJIM
OČIMA
KOJI
SAM MU
CIJELI
SVOJ
ŽIVOT
PREDAO
U
RUKE.

JEDAN MOJ PRIJATELJ U VELIKOJ POTREBI, ALI NA PUTU OBRAĆENJA, UČVRŠĆIVANJ
A VJERE I NU
TARNJEG
ISCJELJENJA,
ODLUČIO
JE
POĆI SA MNOM NA TO HODOČAŠĆE.
NIKADA NIJE PJEŠICE IŠAO NA MARIJU BISTRICU A TEK JE I NEDAVNO, PRIJE MJESEC
DANA, BIO I PRVI PUT U SVETIŠTU I JAKO MU SE DOPALO TE JE HTIO SA MNOM
PJEŠICE.
JEDNOSTAVNO
JE
REKAO
DA
IMA
TAKVU
POTREBU I DA HOĆE SA MNOM. NIJE BAŠ BAJNOG ZDRAVLJA ALI JE REKAO DA ĆE
IZDRŽATI.

**A i ja sam taj svoj hodočasnički put dao Gospodinu za velike potrebe jedne žene i njezin
e obit
elji.
Puno
raznih
problema
a
snaga
vjere
i
svjedočenja
za
Gospodina
bila
je
jako
narušena.
Pa
sam
zamolio
Gospodina**

da
neka
uzme
ovaj
moj
hodočasnički
put
DA
OJAČA
VJERU
I
SNAGU
SVJEDOČENJA
TE
ŽENE,
DA
SE
SMILUJE
NJEZINOJ
OBITELJI
A
POSEBNO
NJEZINOM
MUŽU
KOJI
JE
IMAO
VELIKE
NAPADE
ZLA.
I
DA
SVE
UČINI
KAKO
JE
NJEGOVA
VOLJA
JER
ON
ZNA
ŠTO
JE
ZA
NJIH
NAJBOLJE.

To je bilo moje, što sam ja mogao učiniti, a dalje sam prepustio Njemu i znao sam da će On već učiniti ono što će za njih biti najbolje.

Prošle sam godine prvi put išao pješice na to hodočašće pa po onom mraku i nisam najbolje zapamtio kuda se točno ide. Mada je hodočasnički put dosta dobro označen ipak, po mraku, postoje i neka mjesta gdje nije označeno pa se lako može skrenuti. Neće se ništa strašno dogoditi, jedino možeš "pasti s nogu" od pješačenja. Mislio sam si da će valjda ići i netko od starijih i iskusnijih pa ćemo mi s njim lako proći Ivanščicu i ona neka sporna mjesta. I pitam navečer suprugu za svjetiljku, neku lampu za noćni hod. A ona kaže da imamo ali da nemamo baterije. Krasno, mislio sam si, pa što ako nitko neće ići, kako ćemo kroz šumu po mrklom mraku, ne poznamo dobro put, krasota.

No, prvo što sam ujutro učinio kada sam zatvorio vrata od kuće je bilo to da sam si klekao, otprilike se okrenuo u pravcu Marije Bistrice i zamolio Gospodina i Duha Svetoga i Djevicu Mariju da nas vode da prijatelj i ja dobro stignemo tamo. I nisam ništa bio zabrinut. ZNAO SAM
JA
DA
ĆE
GOSPODIN
VEĆ
NEKAKO
SVE
RIJEŠITI
NA
DOBRO.
JA
SAM
SVOJE
UČINIO,
ČVRSTO
ODLUČIO
DA
ĆU
DANAS
PJEŠICE
DOĆI
DO

MARIJE
BISTRICE
I
POKLONITI
SE
MOJOJ
I
NAŠOJ
MAJČICI,
A
DALJE
SAM
MOLIO
NJEGA
DA
ČINI
KAKO
JE
NJEGOVA
VOLJA.

I tako se ja i prijatelj ujutro oko 2 nađemo pred crkvom jer smo mislili da će još netko možda već od tamo krenuti pješice u Mariju Bistricu. Tako su neki najavljivali. No, nije bilo nikoga.

Pa sam rekao prijatelju da idemo mi na mjesto okupljališta nekoliko kilometara dalje, s autom, od kuda se zapravo kretalo pješice jer se dalje s autom nije moglo.

I tamo nije bilo nikoga a bila su 2 sata. Uobičajeno je bilo da se s tog mjesta krene u 3 sata. I predložim ja njemu da pričekamo do 3 sata, da izmolimo RUŽARIJ MAJKE BOŽJE, TRI OTAJ STVA KRUNICE, pa ćemo vidjeti da li će netko doći. Jer ni on ni ja nismo imali nikakvu svjetiljku, samo svjetlo s mobitela. Ako nitko neće doći, krenut ćemo sami.

Dođu 3 sata, nigdje nikoga. Ja kažem prijatelju da ništa, idemo. Prvo smo kleknuli i okrenuli se prema crkvi Svetog duha, koja je bila nedaleko od nas, i zamolili smo još jedanput Duha Svetoga da nas vodi na tom našem putu.

AMA
BAŠ
NIČEGA
SE
NISAM
JA
BOJAO.
BIO
SAM
POTPUNO
SIGURAN
DA
ĆEMO
NAĆI
PRAVI
PUT
I
PO
MRAKU.
A
BILA
JE
I
LIJEPA
MJESEČINA.

**MA, SAMO ŠTO SMO ZAVRŠILI SA MOLITVOM I DIGLI SE NA NOGE, ČUJEMO KAKO P
REMA
NAM
DOLAZI
JEDAN
AUTO.
DOĐE
DO
NAS,**

PARKIRA
SE
DO
NAS
A
IZ
NJEGA
IZAĐE
PETERO
LJUDI. JEDNA MALO STARIJA GOSPOĐA KOJA
JE
VEĆ
VIŠE
PUTA
IŠLA
NA
TO
HODČAŠĆE
I
ČETVERO
MLADIH
KOJI
SU
IŠLI
PRVI
PUT.
ALI
NI
TA
GOSPOĐA
NIJE
BAŠ
ZNALA
PUT,
ONAKO
PO
MRAKU,
JER
SU
JU
DRUGI
VODILI.
ALI,
ONI
SU
IMALI

5-6
SVJETILJKI,
KAO
DANJE
SVJETLO.

GOSPODIN MI JE POSLAO SVJETILJKU I LJUDE ZA DRUŠTVO, DA JA I PRIJATELJ NE
BUDEMO
SAMI.
ZNA
GOSPODIN
ŠTO
NAM
JE
TREBALO.

Još smo malo čekali, pa smo krenuli. I sve smo "od prve" pogodili. Nigdje nismo lutali. Samo
smo pratili znakove. Bez svjetiljki meni i prijatelju bi bilo teško. NO, GOSPODIN JE TO ZNAO P
A
NAM
IH
JE
POSLAO.

I, mislim si ja, dobro je sad dok smo u šumi, jer je po stablima bilo sve označeno. No, što će biti
kada krenemo preko polja, šuma, po raznim cestama i selima? Negdje su bile oznake a negdje
ne. I opet si, onako u sebi, mislim pa dobro snaći ćemo se nekako, Gospodin i Duh Sveti će već
nešto smisliti za nas.

I IZAĐEMO MI IZ ŠUME I STANEMO NEKOLIKO MINUTA DA POPIJEMO VODU I DA KRE
NEMO
DALJE.
KAD,
ČUJEM
JA
IZA
NAS
NEKE
GLASOVE.
I,
IZAĐE
IZ
ŠUME
ČETVERO
LJUDI,
PLANINARA-HODOČASNIKA,
KOJI
SU
DOBRO
POZNAVALI
PUT,
ČAK
GA
JE
JEDAN
OD
NJIH
BIO
I
OZNAČAVAO.
DOĐU
DO
NAS,
POZDRAVE I
ODMAH
KRENU
DALJE.
VIDIM
JA
DA
NAM
JE
GOSPODIN

PONOVNO
POSLAO
POMOĆ,
VODIČE.
I
KAŽEM
JA
OVIM
SVOJIMA
DA
IDEMO, DA NEMA ODMORA,
JER
ETO
NAM
VODIČA.
GOSPODIN
JE
ZNAO
ŠTO
NAM
JE
BILO
POTREBNO
I
TO
NAM
JE
POSLAO
ONAKO
KAKO
JE
ON
ZNAO
DA
JE
ZA
NAS
NAJBOLJE.

I sve je bilo u najboljem redu. Cijelim sam putem molio. Imam puno nakana. I puno molitvi. **I samo sam hodao, pratio onog ispred sebe**
i
molio
i
molio.

Brzo smo došli u Svetište, ispovjedili se. Ja sam pozdravio svojeg prijatelja Leopolda Mandića, uplatio jednu misu zahvale MAJCI BOŽJOJ BISTRIČKOJ. Upitao me mladi čovjek, koji je primao uplate i vršio upis nakana, da na koju nakanu je misa. Ja kažem da za zahvalu MAJCI BOŽJOJ BISTRIČKOJ.

A on upita što još da doda.

JA
KAŽEM
DA
NIŠTA.
PA
ZNA
MOJA
DRAGA
MAJČICA
SVAKI
DAN
U
SVAKOM
TRENUTKU
ŠTO
MI JE
POTREBNO.
ŠTO
DA
JU
OPTEREĆUJEM
S
TIM.
JA

JOJ
SAMO
MOGU
UPUĆIVATI
ZAHVALE.
JER
ONA
SE
UVIJEK
POBRINE
DA
IZMOLI
KOD
SVOJEG
SINA
I
NJEGOVOG
OCA
ONO
ŠTO
MI
JE
POTREBNO.

I misa je bila prekrasna, puno vjernika sa svih strana. I puno "svega" što prati takove skupove nas vjernika. Pa i zlo u cijeloj toj gomili ljudi vidi i svoju priliku. Dopušta mu Gospodin da nas kuša kroz neke događaje. Kao npr. da li ćemo se razljutiti kada stanemo u red za ispovijed koji se ne kreće, gdje sporo ide i još se k tome netko pogurne preko reda. I za čas bi bio ljut. A sada samo zažmirim, izmolim KRUNICU BOŽJEG MILOSRĐA i dođem na red. Ili razni načini prošnje. Od Roma i onih koji to u tim situacijama postaju. Raznih štandova, bižuterije itd. Svega i svačega.

Malo sam i plakao. Jer na riječi pjesme "KAO MARIJA DA TE LJUBIM" **i osjećajući da je Go**

spodin
tu
s
nama,
TO
MI
STVARNO
NIJE
BILO
TEŠKO.

NO, ŠTO JE TU JE, SVATKO ZNA SVOJE. POŠTO JE DOŠAO U MARIJU BISTRICU. POŠT
O
DOŠAO,
TO
ĆE
I
NAĆI.

TAKO SAM I JA I MOJ PRIJATELJ. I MOJA SUPRUGA KOJA JE DOŠLA PO NAS. I SVI SM
O
E
VESELO
VRATILI
DOMA.
A
JA
SAM
STALNO
PJEVUŠIO.

"RAJSKA DJEVO, KRALJICE HRVATA, NAŠA MAJKO, NAŠA ZORO ZLATNA. ODANIH T
I
SRCA
PRIMI

DAR,
PRIMI
PRAVE
LJUBAVI
NAM
ŽAR."

HVALA TI GOSPODINE NA TVOJOJ MAJCI.

HVALA TI DRAGA DJEVICE NA TVOME SINU.

HVALA TI BOŽE-OČE ŠTO SI NAM GA POSLAO.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.